

Za poduk in kratek čas.

† Božidar Kurbos, vzgleden Slovenec.

Prijatelju v spomin spisal Zorán Ciriljev.

(Dalje).

Velike so nevarnosti za nezkušenega mladeniča v velikem mestu, kakor je Gradec. Zato je pač odsvetovati slov. dijakom, da bi zahajali v Gradec, kjer se toliko nedolžnih Slovencev in Slovenk za vedno pokvari in se je že marsikateri nadpolni slov. dijak izgubil. Meni samemu je znanih več slučajev. Božidar pa je trdno stal, tudi v tujem pokvarjenem mestu ni zabil Boga in Marije, kateri se je vedno rad priporočal.

Ljubezen do maternega jezika ga je naklonila, da je tudi pesmice zlagal. Z njimi nas je navduševal za rodoljubno delo. Domovina kliče z milim glasom svoje sinove in hčerke na delo in

Besedam vzvišenim in njih milobi
Kedó zamogel bi srce zapreti,
Ko v bedi vidi narod svoj ihteti?
Nikdo, ki kri slovenska v žilah teče
Še čista mu, ki nikdar ne odreče
Pomagati Slovincem k boljši dobi.

Kedar se mu je slabo godilo, ni obupaval, temveč se je tolažil in pel:

O nada, sladka nada,
Nebeska ti devica,
Ti vedno najzvestjša
Si moja tolažnica.

Človeku se je treba utrditi, da se nobene nesreče ne ustraši, kajti

Kjer vihar
Nezgod nikoli ne razsaja,
Tam ni prave sreče staja.

Tako in enako si je čestokrat zapel rajni Božidar Kurbos sebi v tolažbo, a drugim v vspodbudo.

Ko je dovršil gimnazijo, se mu je odprla pot v življenje. Kam bo jo krenil, kje si iskal sreče?

Srčne želje so ga vleklo v bogoslovje; zato prosi za vsprejem in dne 1. oktobra [tudi pride v Maribor. Ali le nekaj ur se mudi v bogoslovju. Kako to? Ker je bil že priletel vstopil v gimnazijo, so ga v šesti šoli potrdili za vojaka, pa mu zajedno dovolili, da lahko skonča svoje študije, a potem mora takoj obleči vojaško suknjo. Božidar je prosil in prosil, da bi mu dovolili služiti le eno leto, toda nič ni pomagalo, moral je na tri leta k vojakom. Trije bratje so že odslužili vojake, in sedaj naj bi se najmlajši pokusil vojaški kruh. Oj kako težko mu je bilo pri srcu! Vsi upi so mu splavali po vodi, čutil se je zapuščenega. Dolgo že ni imel očeta in draga mati se mu tudi že kot sedmošolcu umrli. Ko je prišel v Gradec k vojakom, je bil zelo žalosten. Dolgo let se je mučil in mučil, a sedaj je bil uvrščen med neolikane kmečke fante. Večkrat je prihitel k meni in se mi potožil. Ščasoma se je udal v svojo osodo in se privadil vojaškemu življenju. Dve leti je služil pri vojakih, potem je pa nekaj časa podučeval slovenščino v kadetski šoli v Liebenau pri Gradcu. Pri vojakih se je vrlo obnašal; ljubili so ga tovariši in predstojniki.

Ko je bil odpuščen od vojakov, je zopet prosteje dihal. Toda kam sedaj? Za bogoslovje se je smatral prestarega, zato je šel k pošti. Tu je bil prav zadovoljen. Ali nesreča ni mirovala. Nekega dne se ga polasti huda mrzlica, na to začne bruhati kri in kmalu popolnoma zbolí. Čez nekaj časa toliko okreva, da more v domovino k svoji omoženi sestri. Iz Gradca mi je takrat pisal kaj ganljivo pismo. Opisavši svojo nesrečo pravi: »Žalostna je moja osoda in tolažbo najdem še samo v pregovora: Bog tepe, kogar ljubi.« Tudi v svoji bolezní ni pozabil domovine, o čemur pričajo naslednje vrstice iz njegovega pisma: »Vse vara človeka

in se še mnogokrat norčuje nad njegovimi čuti, ali domovina ti ostane vedno odkritosrčna in te vsakikrat enako milo in ljubo vsprejme v naročje, da si srce razveseliš. Njo ljubiti in braniti ti nese gotove in dobre obresti. — Zdravstvuj mi, moj mili, da, ako jaz padem pod koso — Ti za oba deluješ za najin uzor.«

(Dalje prih.)

Smešnica. Nekdo je pripovedoval, da je treba človeka, ki je zmrznil, drgniti s snegom. Nato vpraša nekdo: »Kaj pa bi bilo, ako bi se kaj takega zgodilo po leti?«

Razne stvari.

Domače. († Nadvojvoda Albreht Salvator), svak cesarjeve hčere Valerije, je umrl dne 27. februarja v 25. letu svoje dobe v Bolcanu na južnem Tirolskem. S cesarsko hišo žaluje tudi vedno udano slovensko ljudstvo.

(Gospod poslanec Fr. Robič) je bil dne 27. februarja izvoljen v proračunski odsek državnega zbora. Ta odsek je med vsemi odseki gotovo najvažnejši.

(Hrvaško-slovenski klub) državnega zbora si je predsednikom izvolil dne 29. febr. gospoda poslanca dr. Bulata, rodom Dalmatina.

(Za novo celjsko gimnazijo) so glasovali v državnem zboru dne 28. febr. Za proračunsko poglavje s celjsko postavko vred je bilo oddanih 141 glasov, proti pa 108.

(Kmetijske zadruge). Poljedelski minister grof Ledebur je državnemu zboru predložil vladno predlogo o kmetijskih zadrugah, ki se je izročila dotičnemu odseku. Kjer imajo v deželnih zborih prijatelji kmetov odločilno besedo, ondi dobi ta postava pravo lice, drugod pa ne.

(Duhovne vaje odložene). Že napovedane, duhovne vaje na Vranskem so zavoljo nalezljivih boleznij skratice, blekov in zavratne davice odpovedane in na poznejši čas preložene.

(Iz deželne hiralnice v Vojniku) je pobegnila dne 15. febr. 44letna Genovefa Bobnar, doma iz Št. Pavla pri Bolski.

(Nova žendarska postaja) se je te dni ustanovila v občini Oplotnica pri Konjicah ter je že začela svoje delovanje.

(Pri Sv. Petru niže Maribora) so imeli zadnje tri dni pusta v župnijski cerkvi izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Prva sv. maša je bilo ob 6., druga ob 1/2 10 uri; zvečer pa pridiga z blagoslovom. Udeležba je bila obilna.

(Gledé ljudskih šol) v Gornjem gradu in pri Novi Štiti je deželni šolski svet odredil to-le: Postavnim zastopnikom vsakega otroka je na prosto voljo dano izjaviti se, da se dotični otroci poduka v nemščini ne udeležijo. S tem se imajo dotični šolski vodje v začetku šolskega leta obvestiti.

(Občinske volitve v Kamnici) pri Mariboru so danes teden za Slovence neugodno izpadle, ker so večinoma izvoljeni mariborski »purgarji«. Vendar pa je propadel nemški gospod Britkovič.

(Šolska vest.) V Poličanah je bila vsled ukaza okrajnega glavarstva v Mariboru ljudska šola za nekaj časa zaprta zaradi ošpic.

(Vlak povozil.) Zadnje soboto, dne 29. febr. je poštni vlak št. 7 ob pol osmih zvečer v Mariboru blizu mosta čez Dravo zagrabil mizarja Petra Čiringerja, ko se je ta vračal od dela domov po železniškem tiru in ga povozil. Siromaka so našli mrtvega.